

en Gang er blevet, byder forholdsvis ringe Sikkerhed for, at de mindre Virksomheder virkelig overholder Lovens Bestemmelser. Man har altsaa her staaet overfor Valget imellem enten at kræve Kontrollen meget effektiv, hvoraf Følgen vilde være de middelstore og de mindre Virksomheders Undergang, eller at nøjes med mindre Sikkerhed og til Gengæld have Mulighed og Sandsynlighed for, at de mindre Virksomheder kan bevares. Det konservative Folkeparti har valgt den Vej at nøjes med den mindre Sikkerhed overfor de mindre Virksomheder, men har til Gengæld opnaaet dette, at Sandsynligheden for, at de kan vedblive at bestaa, foreligger. Det vil blive de kommende Tidens Sag at vise, om Kontrollen er saa effektiv, som den dog maa være, for at der skal være en vis Sikkerhed i Retning af, at den ene Virksomhed ikke stilles væsentlig slettere end den anden. Men den nærmere Fremtid vil saa ogsaa vise, om den Tillid, der vises de mindre Virksomheder gennem Loven ved, at Kontrollen ikke bliver saa skarp overfor dem som overfor de store Virksomheder, er vist dem med Rette. Det er fornuftigvis mit Haab og ogsaa min Tro, at det vil vise sig, at vel vil der blive Overtrædelser — det bliver der altid, hvor der er Mulighed derfor —, men at disses Antal dog vil være saa ringe, at man med fuld Ret kan opretholde Lovgivningen paa den Maade, som det er sket her; altsaa saaledes, at der netop vises de mindre Virksomheder større Hensyn end de større.

I øvrigt bliver det — ligesom det har været Tilfældet i den Tid, der er gaaet — i højeste, allerhøjeste Grad Administrationen, der vil faa Indfyldelse paa, hvordan denne Lov vil komme til at virke overfor de enkelte Erhverv. Ligesom jeg udtalte ved Lovens Vedtagelse i Fjor, vil jeg her tillade mig at udtale, at det er mit Haab, at den højtærede Finansminister vil paalægge Administrationen overfor de Vanskeligheder, som nu een Gang Kontrolbestemmelserne skaber for disse Virksomheder, at gaa frem med størst mulig Hensynsfuldhed. Jeg tror at turde sige, at en saadan Hensynsfuldhed er hidtil vist. Det er mit Haab, at den ogsaa vil blive vist i Fremtiden. Sker dette, er det min sikre Forvisning, at denne Lov ikke vil være mere ødelæggende for Virksomhederne, end at de kan vedblive at gaa saa nogenlunde godt.

Finansministeren (N. Neergaard): Naar Staten nødvendigvis maa have en Forstærkning af sine Indtægter, fordi en af de bærende, ja i de senere Aar den stærkest

bærende Skat i hele vort Skattesystem, nemlig Formue- og Indkomstskatten, svigter i saa høj Grad, som den har gjort og desværre ogsaa endnu en Tid vil komme til at gøre, saa opstaar det Spørgsmaal: Hvorfra skal man tage de Indtægter, man mister ved Formue- og Indkomstskattens Svigten, og hvorfra skal man tage de eventuelle Merindtægter, som er nødvendige for at opnaa Balance? Her havde Regeringen en bred Vej at gaa, hvis man vilde gaa samme Vej, som man er gaaet i de fleste andre Lande, nemlig hensynsløst beskatte de store Masseforbrugsartikler, som enten er ubetingede Nødvendighedsartikler, eller i hvert Tilfælde er kommet til at blive det, saaledes som jeg f. Eks. regner Kaffe og Te. Overalt har det været nødvendigt at vende sig i langt stærkere Grad til den indirekte Beskatning end tidligere. Det har fundet Sted i alle Lande trods deres højst forskellige Regerings-systemer. Et slaaende Eksempel derpaa har jeg gentagne Gange bragt i Erindring, nemlig at Brantings socialdemokratiske Regering i Sverige har lagt høj Told paa Kaffe, og akkurat noget lignende møder vi hos andre udprægede demokratiske Regeringer i andre Lande. Dette havde været den brede Vej for Regeringen at gaa; dér vilde det teknisk set og administrativt set være uendelig meget lettere at skaffe Indtægter, og dér kunde de have flydt saa meget rigeligere. Det er ikke den Vej, Regeringen har villet gaa. Den Vej, Regeringen har villet gaa, er den at lægge de Indtægter, som nødvendigvis maa skaffes paa den indirekte Beskatning, naar den direkte svigter, over paa Luksusforbruget.

Saa siger man fra Oppositionspartiernes Side: Nu vel, vi vil ogsaa være med til at beskatte Luksus, men kun den egentlige Luksus — det vil sige kun Overklassens Luksus, de ganske specielle Luksusartikler. De Herrer vilde maaske være med til at lægge Told paa spiselige Svampe, Gaaseleverpostej og spiselige Fuglereeder og den Slags Ting; de vilde maaske være med til at lægge Told paa visse Chokolader og visse Sukkerartikler, som i ganske udpræget Grad er Luksus. Men De vil se, at naar De staaar overfor den finansielle Udregning af, hvad den Art Toldsatser giver, kommer De meget vanskeligt op i Hundrede Tusinder — meget vanskeligt — og slet ikke op i Millionerne. Regeringen har derfor, naar den vilde beskatte Luksusforbruget for at tilfredsstille Statskassens Behov og bøde paa de svigtende Indtægter, maattet tage Luksus i en bredere Forstand; derfor maatte den tage ogsaa de brede Lags Luksus med, ogsaa